

Sygn. akt VIII Gz 406/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Górska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt X GC 1250/14

postanawia:

1. odrzucić zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia ponownego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych ujęte w punkcie 1;
2. oddalić zażalenie na postanowienie w przedmiocie odrzucenia zażalenia pozwanej ujęte w punkcie 2.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy odrzucił ponowny wniosek pozwanej o zwolnienie od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na podstawie art. 107 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (pkt 1) i odrzucił zażalenie pozwanej na pkt 2 postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 19 stycznia 2017 r. w przedmiocie odrzucenia apelacji pozwanej. W uzasadnieniu wskazał, że wnioski pozwanej oparte były na tych samych okolicznościach, dodatkowo dokumentowane tego samego rodzaju dowodami (w postaci wydruków z rachunków bankowych oraz ewidencji wartości niematerialnych i prawnych). Pozwana we wniosku z dnia 7 kwietnia 2017 r. nie wskazała na żadne inne, nowe okoliczności uzasadniające zwolnienie od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, stąd też wniosek ten podlegał odrzuceniu. Sąd Rejonowy zauważył, że w postanowieniu z dnia 7 marca 2016 r. referendarz sądowy podkreślał, że pozwana złożyła jedynie wydruk salda oraz że nie złożyła żadnych innych dokumentów księgowych i podatkowych obrazujących jej obecną sytuację majątkową. Także w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 2016 r. Sąd podkreślił, że dokumenty które składa pozwana są dokumentami częściowymi i nie można uznać, że stanowią pełny obraz aktualnej sytuacji majątkowej pozwanej. Sąd wskazał, że w okolicznościach niniejszej sprawy w dniu 5 kwietnia 2017 r. doręczone zostało wezwanie do uiszczenia opłaty od zażalenia w kwocie 30 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia. Pozwana w dniu 12 kwietnia 2017 roku złożyła ponowny wniosek, który zgodnie z art. 107 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych podlegał odrzuceniu. Wniosek taki nie przerywa biegu terminu dla wniesienia wymaganej opłaty. Skoro pozwana nie uiściła kwoty 30 zł tytułem opłaty od zażalenia to podlegało ono odrzuceniu zgodnie z art. 370 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c.

Pozwana złożyła zażalenie na powyższe orzeczenie wnosząc o jego uchylenie w całości. W uzasadnieniu wskazała, że w jej ocenie wniosek został odrzucony niezasadnie z uwagi na fakt, iż oparty on został na nowej okoliczności – nieposiadania przez pozwaną środków na poniesienie kosztów sądowych w niniejszej sprawie. Przedstawiona w ponownym wniosku sytuacja majątkowa pozwanej jest okolicznością nową, gdyż w tak szerokim zakresie nie była jeszcze obrazowana w niniejszym postępowaniu. Zdaniem pozwanej materiały załączone do ponownego wniosku stanowią o powstaniu nowej okoliczności uzasadniającej zwolnienie od kosztów, a zatem ponowny wniosek nie powinien zostać odrzucony, tak jak nie powinno zostać odrzucone zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Mając na uwadze zakres zaskarżenia zażalenia wskazać należy, iż zażalenie pozwanej na postanowienie w przedmiocie odrzucenia ponownego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych jest niedopuszczalne. Zgodnie z art. 107 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 623 z późn zm.) ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, oparty na tych samych okolicznościach, podlega odrzuceniu. Na odrzucenie wniosku nie przysługuje zażalenie. Kontrola instancyjna postanowienia o odrzuceniu ponownego wniosku o zwolnienie od kosztów może odbyć się jedynie w trybie art. 380 k.p.c. W tym stanie rzeczy, wobec niedopuszczalności zażalenia na punkt 1 postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 24 kwietnia 2017 r., należało orzec jak w pkt I sentencji.

Argumentację wyrażoną w zażaleniu Sąd Okręgowy zbadał jednak w kontekście oceny zasadności rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 zaskarżonego postanowienia, tj. odrzucenia zażalenia na postanowienie o odrzuceniu apelacji. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy pozwana zmierzała do wykazania, że odrzucenie jej wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych przez Sąd Rejonowy, jako ponownego wniosku opartego na tych samych okolicznościach, które już uprzednio podnosiła, nastąpiło z naruszeniem art. 107 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. 2016 poz. 623), co skutkowało w rezultacie błędnym odrzuceniem zażalenia pozwanej w pkt 2 zaskarżonego orzeczenia.

Wykładnia art. 107 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych daje podstawę do wnioskowania, że strona może się domagać ponownie zwolnienia od kosztów sądowych, po oddaleniu jej poprzedniego wniosku w tym przedmiocie, tylko wówczas gdy powołuje się na nowe lub inne okoliczności niż te, którymi uzasadniała pierwotny wniosek, przy czym nie każda zmiana okoliczności mająca wpływ na sytuację materialną wnoszącego o zwolnienie od kosztów sądowych, wyklucza stosowanie tego przepisu. Chodzi tu jedynie o zmiany istotne, które mogłyby uzasadniać odmienne rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów. W rozważanej sprawie taka sytuacja nie zaistniała. W uzasadnieniu zażalenia pozwana wskazała, że nowa okoliczność w postaci nieposiadania środków na poniesienie kosztów postępowania została zobrazowana na nowo w dołączonej do wniosku dokumentacji. Analiza załączonych na tę okoliczność wyciągów z rachunków bankowych za okres od 31 października 2016 r. do 11 kwietnia 2017 r. nie prowadzi do wniosków prezentowanych przez pozwaną. Zwrócić bowiem należy uwagę na fakt, że kolejny wniosek pozwana poparła dokumentami tego samego rodzaju a mianowicie wyciągami z rachunku bankowego, z których część pokrywa się z wyciągami przedłożonymi do poprzedniego wniosku o zwolnienie od kosztów z dnia 5 grudnia 2016 r. a chodzi tu o okres październik – listopad 2016 r. Pozwana w ponownym wniosku przedłożyła wyciąg z rachunku bankowego za kolejny okres tj. od grudnia 2016 r. do 11 kwietnia 2017 r. Wbrew jednak jej twierdzeniom brak podstaw do uznania by stanowiły one nową okoliczność uzasadniającą odmienne rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów. Analiza treści wniosków o zwolnienie od kosztów prowadzi do konkluzji, że również argumentacja pozwanej w zakresie zwolnienia jej od kosztów sądowych jest taka sama i w obu wnioskach sprowadza się do wskazania, iż pozwana boryka się z istotnymi kłopotami finansowymi a prowadzona działalność gospodarcza nie przynosi zysków. Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że pozwana we wniosku z dnia 7 kwietnia 2017 r. nie wskazała żadnych innych nowych okoliczności ani dokumentów obrazujących zmiany istotne, które mogłyby uzasadniać odmienne rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów. Trafnie zatem Sąd Rejonowy uznał, że ponowny wniosek pozwanej podlegał odrzuceniu stosownie do art. 107 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Stosownie do art. 112 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, oparty na tych samych okolicznościach,

nie przerwał biegu terminu do wniesienia opłaty sądowej od zażalenia, do uiszczenia której pozwany został wezwany zarządzeniem z dnia 15 marca 2017 r. Skoro pozwana nie uiściła należnej opłaty – co nie było kwestionowane – odrzucenie przez Sąd Rejonowy zażalenia jako nieopłaconego należało uznać za prawidłowe. Sąd Okręgowy nie dopatrył się jakichkolwiek uchybień w tym zakresie.

W świetle powyższego brak jest jakichkolwiek podstaw do wzruszania zaskarżonego postanowienia. Sąd Rejonowy odrzucając wymienione w tym postanowieniu środki odwoławcze prawidłowo zastosował normę art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. W związku z powyższym, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

Sygn. akt VIII Gz 406/17

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

- (...)

- (...)

4. (...)